



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Venerabilis Arnesti, (vulgò Ernesti) Primi Archiepiscopi Pragensis

Balbín, Bohuslav

Pragæ, 1664

Venerabilis Arnesti patientia, faciles, suavissimiq[ue] mores, ac præcipuè
adversùs peccantes teneritudo animi, & lenitas. Caput VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42763

mus adulator, quos etiam in promotione beneficiorum suis proprijs consanguineis preferbat. Rectè Satyricus quidam hujusmodi affectum, qui abit & redit ad libitum, *docilem febriculam* appellavit; ita enim accessu suo quosdam in amore suorum inflammat, ut omnia sanguis habere, nihil alij videantur, nubemque obducit quandam *Homericam & Ceruleam*, quâ Dij suos, quos amant, apud Poëtam involvunt, prælijs eripiunt, aut etiam inferunt in cœlum.

Sed clariùs in rebus adversis illa Affectuum pax & imperium elucet, ideòque ad *Arnesti* patientiam, lenitatem, & in summa dignitate ac licentia summam animi modestiam veniamus.

Venerabilis Arnesti patientia,
faciles, suavissimiq; mores, ac præcipuè
adversus peccantes teneritudo
animi, & lenitas.

CAPUT VII.

Hagik A. 1364
Lupac. in Cal.
M. S. Glacen.
M. S. Vita.

Arnestus
multa passus
à malevolis.

Serm. 78. de
Tempore.

Patientiam omnium injuriarum, ut primam in *Arnesto* virtutem, manuscripti Codices, & veteres historiae commendant. Vitæ Scriptor is, qui titulos virtutum potius, quàm virtutes & exempla virtutum scripsit (parcus, ut apparet, laudator) ab hac patientia pagellam suam exorsus est: *Arnestus primus Pragensis Ecclesia Archiepiscopus, &c. vir longa statura, omni morum honestate decorus, miræ patientia. Facile intelligimus non defuisse Arnesto, ut neque alijs sanctissimis viris, æmulos, invidos & obtrectatores: In utero spiritualis Rebecca, id est Ecclesia, duo populi colliduntur, ait D. Augustinus, humiles scilicet & superbi, casti & adulteri; erit autem gravida ista Mater usq; ad*

ad finem Mundi, tunc enim cessabit collisio. Pergit Manuscriptum: ipsius familiaris quotidiana consueta familia nunquam audivit de ore ipsius sinistrum, aut injuriosum verbum à foris procedere. Si quem putarat se offendisse, etiam minimo servorum, nimis humilibus verbis supplicabat ignosci. Sed etiam dum aliquis illi loquebatur injuriam, aut despicabile quidpiam, clausis labijs frequentissimè, signato ore digitis, agebat: Pone Domine custodiam ori meo; etiam habere obloqui, si vellem. Et quemadmodum eandem ore predicabat patientiam, sic ostendebat exemplo. Difficilis hæc virtus! nam facilius reperientur, qui se morti ultro offerant, quàm qui dolorem hujusmodi patienter ferant. *Vittam coccineam* Sponsæ, hæc labia Richardus de S. Victore appellat, quæ verba erumpentia nodo quodam constringit & enecat. Optime calumnia sobrietate responsi, aut silentio superatur. *Cùm Michaël Archangelus altercaretur cum diabolo*, nullâ verborum asperitate usus, imperet tibi Dominus, dixit. *Merebatur diabolus maledictum*, ait Hieronymus, sed ab Angelo (ab Archiepiscopo) blasphemiam exire non debuit. Nihil *Arnesto* mitius, nihil ingenio, & cœlestibus ejus moribus humanius; comitate mirabili accipiebat, & capiebat omnes, ut sibi cum Angelica quadam intelligentia, ut ita dicam, negotium esse putarent. Mores ab educatione nobilissima cultissimos duxerat; hilares erant oculi, altum & regium corpus, vox media, nihil blanditiarum, nihil arrogantia præferens; facilitas deinde accessus, venustas oris, coloris læta suavitas, verba dulcia, lingua in corde & humanitate intincta, amabilem omnibus faciebant *Arnestum*: omnibus eo indigentibus, ait Manuscriptum, resplenduit mitis, quos charitatis nectare, sicut subditus, suo bono exemplo edificare curabat. Episcopos amabat ut fratres; juris sui non avarus exactor, ab ijs *Praga* in Metropoli, suoque in conspectu, consecrari Capellas & Tempia, quoties affectu raperentur, liberalissimè sinebat. Inter hæc tamen acer oppugnandis hæreticis erat *Arnestus*, tantâque sententiarum vivacitate & acrimoniâ, ut resisti non posset: ausus est, *Arnesto* præsentem, velut libero in campo, vir ætate suâ disertissimus, ut

Accusabat se apud famulos suos *Arnestus*.

Critognatus apud *Cæs.* l. 7. de bello Gallico. *Richard.* C. 19. Cant. 4. *Delrio* in C. 4. Cant.

Ambros. l. 2. de offic. C. 3.

In *Epist.* ad *Titum* C. 3.

III. *Comis* & *humanus*.

Malè *Mariato* habet subditos.

Hagek A. 1344

IV. *Hæreticis* implicabiliter offensus.

*Dubrov.
Hagik.*

*Benignus, &
facilis ad re-
cipiendos
Pœnitentes.*

*L. 2. de Pœni-
tentia C. 8.*

Gen. 38.

credebatur, & carminum condendorum maximus artifex *Nicolaus Laurentius*, Eloquentiam suam jactare, & Romanæ Sedis auctoritatem convellere; aggressus hominem *Arnestus*, Cæsare audiente, in omnem partem versavit, quod antè retuli, & fractum in arena reliquit. *Hoc habet*, qui impar & incautus in adversario majore vires suas experitur! At contra apud Pœnitentes, & quos sua peccata cruciant, *Arnesto* maxima gratia; hos sermonibus opportunis deliniebat, spern veniæ ostentabat, suspensâ manu tractabat ulcera, saepe etiam occultato, ut ille in regia Virgine medicus, cultello rescindebat vulnus, & spongiâ exceptum sanguinem non sinebat apparere. Retuli superius *Arnesti* cum Senatu Pragensi colloquium, eo affectu plenum, quem faciles & amantes Patres habere solent, cum à filiis è naufragio emeris, audiunt Syrtis & pericula describi. Talis in omni vita fuit, ut eum Hagecius vocat, *Arnestus misericors Pater*, qui condoleret, non exprobraret; quoniam *qui lapsus gaudet alieno, diaboli gaudet victoriâ*, ut loquitur D. Ambrosius. Ambrosij hac in re affectum imitabatur *Arnestus*, & sua in alijs peccata plangebat. Ego ait ille, *sciebam Domine, quòd non eram dignus vocari Episcopus, quoniam dederam me seculo huic, sed gratiâ tuâ sum id quod sum. Id primum à te Domine peto, ut condelere nôrim peccantibus, affectu intimo. Hac enim summa Virtus, quia scriptum est: Et non gaudebis super filiis Iuda in die perditionis eorum, & nè magna loquaris in die perditionis eorum, sed quotiescunq; peccatum alicujus lapsi exponitur, compatiar, nec superbe increpem, sed lugeam & defleam; ut dum alium fleo, meipsum defleam dicens: Iustificata est magis Thamar, quam ego!*

Venerabilis Arnesti suscepta pro Justitia certamina. Item quàm impatienter detrahentes audire sit solitus.